

Váradí Berta 12.A

Lángcsóvák

A kandalló előtt nézünk
most egymásra,
táncunk lassan összeforr
pattogó parázs ritmusra,
s ahogy a padlón táncot
jár a tűz fényének árnya,
úgy táncolnak emlékeink
a jövő mámorában.
Lépteink nyomdoka
zengi régi dallamát,
ahogy végigtáncolunk
a ház összes falán,
mint gyerekek, kik
szétkenték a festéket arcukon,
úgy nevetünk minden egyes
lépésen, s dacunkon,
mit az idő szeszélye
elénk tár az útra,
s belevetődünk, mint
vizes vödör a kútba...

Ez az a fénytánc,
miről mesét olvastam,
ez az a lángcsóva,
kibe belehabarodtam,
legszebb pillanatokat,
szerelmet, a vágyat,
mik minden éjjel kísértetni jártak.

A kandalló előtt ölelünk egymásba,
táncunk lassan összeforr
a parázs ritmusára,
lúktet benned az ütem,
szenvédélyes álom,
tűz fényének árnya
jár a padlón táncot.